

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni 20

3 luni 10

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

A apărut **OCUPATIUNEA**, *Mijloc de dobândirea Proprietății după Dreptul internațional public* (Occupatio Bellica) de **Elias Grünberg**, licențiat în drept al facultății juridice din Iași.

A apărut: **Noua lege a consolidărilor petroliifere 1913 cu jurisprudența la zi**, cuprinzând: *Expunerea de motive a noiei legi. — Desbateri parlamentare în Senat și Cameră. — Textul noiei legi în limba română și franceză. — Jurisprudența*, de d-l **N. G. Marinescu**, avocat al statului. Prețul 4 lei. De vânzare la ziarul *Curierul Judiciar*.

S U M A R— Art. 285 c. civ. (urmare) de *Em. Dan*.**JURISPRUDENȚA**

— Casație s. I: *Elisabeta Zamfirescu cu Ștefana Gh. Marinescu s. a.* (Repartiția apelurilor de către Primul Președinte este o măsură de administrație interioară a Curții fără caracter atributiv. — Obligația celui ce contractează cu o femeie dotată, de a supraveghea întrebuințarea banilor împrumutați cu ipotecă pe imobilul dotat, încetează atunci când este imposibilitate de fapt de a se face controlul întrebuințării banilor, cum ar fi în cazul căutării sănătății și întâmpinării cheltuielilor de toată ziua);

— Casație s. III: *Iosef Ghetzel cu Simon Avram* (Este admisibilă proba cu martori și prin prezumpțiuni spre a se stabili într-o acțiune pentru restituirea unor cambii, că acele cambii se dețin fără cauză prin faptul că persoana care le primise ca garanție se folosea timp de 5 ani ca chirieș în contul sumelor avansate și garantate prin cambie a căror restituire se cere).

— Judecătoria Budești Argeș: *N. T. Budoias cu Ion Mihalache* (Art. 11 și 187 pr. pen. impune obligațiile tribunalelor corecționale chiar în caz de absolvire să statueze asupra despăgubirilor civile dacă partea vătămată ia concluziuni);

— Curtea de apel Bruxelles și Trib. civil din Anvers: Despre testamentele olografe. — Unitatea de context. — Dată eronată. — Seriarea testamentului cu creion de plumb. — Semnătură. — Parafă, o Notă.

Rezumatete Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— *Casație s. I: No. 1: Partagiu.* — Partagiul unor bunuri între coproprietari. — Modul cum se face acel partagiu, când între proprietari nu sunt minori, absenți sau interziși. — Dovada împărțelii. — Art. 730 c. civ.; **No. 2: Vânzare verbală.** — Vânzarea unui mobil în mod verbal, și constatată acea vânzare prin o sentință judecătorească. — Data de când poate fi opozabilă terților asemenea vânzare. — Art. 722 și 723 pr. civ.

— *Cas ție s. II: No. 1: Fals în acte publice.* — Notar care antidează doada de comunicare a unei hotărâri. — Existența intenției violente și a prejudiciului — Art. 124 c. penal; **No. 2: Faliment.** — Bancrută. — Independența acțiunii penale de cea civilă. — Art. 714 și 870 c. comercial.

— *Casație s. III: No. 1: Patență.* — Medic. — Inspector general sanitar. — Scutire de această dare; **No. 2: Patență.** — Bănci. — Sucursale. — Patența fixă prevăzută în tabloul special. — Art. 4 al. 3 l. patentelor; **No. 3: Revizuire.** — Contrarietate de hotărâri definitive. — Condițiuni de admisibilitate. — Art. 301 și 304 pr. civilă și 81 l. Curții de casație.

Art. 285 c. civil

(Urmare *)

5. Ce se va întâmpla în cazul când soțul reclamant n'a arătat în acțiune că soțul, contra căruia cere divorțul are avere, sau când n'a arătat că sunt copii, sau când nu s'au îndeplinit publicațiunile prevăzute de text?

Toate chestiunile de mai sus n'au fost rezolvate de lege, cu toate că ele au fost relevate în parlament, în deosebi de d-l C. Arion. Și cum este vorba de chestiuni a căroră importanță e evidentă din punctul de vedere al intereselor copiilor, este lesne de înțeles câte greutate se vor ivi în practică din cauză că legea a fost, cum ziceam, prezentată fără un studiu serios și votată în pripă.

În Senat, d-l C. Arion întreabă :

Cum se va dovedi averea părinților ?

Dacă soțul reclamant nu o declară în petițiune ? Care e sancțiunea ?

Dacă e convenție, de ex. soțul vinovat se dă bătută cu condițiune să nu se menționeze bunurile ?

După legea d-vs. partea din avere care trece la copil se determină numai după capriciul soțului care introduce cererea de divorț. Dar dacă soțul indică averea mai mult decât face, din răzburare de ex. ?

Dar dacă soțul ce introduce acțiunea de divorț nu spune că sunt copii ? De unde să știe grefierul să facă publicațiile ?

La toate aceste chestiuni, ministrul de justiție nu răspunde un cuvânt.

Ce vom decide dar în cazul când soțul reclamant n'a arătat în acțiune că soțul contra căruia cere divorțul are avere, sau când n'a arătat că sunt copii ?

Dacă soțul reclamant, nici în cererea de divorț, nici în tot cursul instanței, n'a arătat aceste lucruri, este evident că tribunalul nu poate să se pronunțe asupra lor fiindcă n'are elemente din cari

*) A se vedea publicat în *Curierul Judiciar*, No. 70/913.

să deducă existența copiilor și a averii părinților ¹⁾.

Nu este neapărată nevoie ca soțul reclamant să arate aceste lucruri în chiar acțiune, ci poate să o facă în tot cursul procesului până la definitivă închidere a desbaterilor ²⁾.

Ce vom decide însă în cazul când procesul de di. orț s'a terminat definitiv fără ca în tot cursul instanței să se fi recunoscut vre-un drept copiilor pe care-i presupun minori, deși soțul vinovat avea avere în momentul intentării acțiunii?

Negreșit că soțul nevinovat va avea drept să cheme în judecată pe soțul vinovat pentru ca acesta să fie condamnat a pierde $\frac{1}{3}$ în favoarea copiilor.

Această acțiune va fi făcută conform dreptului comun, fiindcă de vreme ce nu s'a făcut odată cu acțiunea de divorț, nu se mai poate urmă procedura excepțională a divorțului. Hotărârea va fi supusă căilor de atac asemenea conform dreptului comun.

Am zis că această acțiune o va intenta soțul nevinovat. Ce se va întâmpla însă în cazul când amândoi soții au fost declarați vinovați prin sentința de divorț?

Cred că și în cazul acesta oricare din soți va putea intenta acțiunea. Art. 285 recunoaște procurorului dreptul de a întinde transcrierea și asupra imobilelor cari au fost omise în cererea de divorț, de ce dar n'am recunoaște părinților posibilitatea de a cere justiției să le recunoască copiilor dreptul lor. Negreșit că același drept l-ar avea tutorele ad-hoc al copiilor, numit de tribunal.

Am presupus până aci că averea se găsește încă în patrimoniul soțului vinovat. Ce vom decide însă în cazul când imediat după terminarea divorțului, soțul vinov. t instrăinează averea? Repet, iau ipoteza în care în tot cursul instanței de divorț nu s'a pomenit nimic nici despre existența copiilor, nici despre averea soțului vinovat.

În caz de instrăinare dar, vor putea copiii să urmărească dreptul lor de o treime în mâna terțiului achizitor, sau acest terțiu le va opune faptul că el negăsind în registrele tribunalului nici o mutațiune a proprietății și fiind de bună credință, a cumpărat?

Cu toată dorința ce oricine ar avea ca în toate ipotezele și față cu orice încercare de fraudare a intereselor copiilor, aceștia să fie la adăpost și să-și aibă dreptul lor garantat, totuși nu cred că putem merge până acolo în cât să admitem o asemenea acțiune a copiilor, acțiune în contra căreia se ridică toate principiile de drept. Va trebui

dar să respectăm drepturile dobândite de terțiu de bună credință.

Dar dacă terțiu cumpărător știa despre existența divorțului și că sunt copii din căsătorie cărora trebuia să li se recunoască dreptul la o treime? Va putea invoca acest terțiu dispozițiunea art. 723 din procedura civilă?

Iată ce zice art. 723:

Până la transcrierea drepturilor rezultând din actele menționate la articolul de mai sus, nu se pot opune celor de al treilea cari au drepturi asupra bunului nemiscător, chiar dacă au cunoștința de existența actelor de mai sus.

Se exceptează bine înțeles cazurile de viclenie.

Art. 723 pr. civ. presupune că cineva cumpără un imobil deși știa în mod pozitiv că acel imobil este dejă vândut de proprietar unei alte persoane care însă n'a transcris actul de cumpărare.

În ipoteza noastră cel care cumpără dela soțul vinovat imobilul, știa că asupra acestui imobil copiii au un drept de $\frac{1}{3}$ dela lege.

Recunosc că chestiunea e delicată, înclin totuși a crede că copiii vor putea să urmărească dreptul lor de $\frac{1}{3}$ în mâna acestui terțiu cumpărător și iată pentru ce:

a) Art. 723 pr. civ. socotese că trebuie interpretat în sensul că ori de câte ori se va putea dovedi reaua credință a cumpărătorului, actul său va fi anulat, fiindcă nimeni nu va putea susține că art. 723 din procedura noastră ar cuprinde o derogare dela principiul de înaltă moralitate pe care-l găsim în toate legislațiile din lume: «fraus omnia corrumpit».

b) Dacă aceasta este interpretarea ce trebuie dată art. 723, atunci cred că în cazul art. 285 cumpărătorul nu va putea invoca buna sa credință.

În adevăr, cine va ar putea pretinde că deși știa că un imobil pe care ținea să-l cumpere, ar fi fost vândut altuia, totuși de vreme ce acest altul nu a transcris actul de cumpărătoare, el (cumpărătorul care a transcris) a putut face diferite presupuneri din cari să rezulte că prima vânzare nu a mai avut loc. Un asemenea raționament are o bază puternică și anume faptul că primul cumpărător n'a transcris actul său, deși era un cumpărător major, capabil și stetea în mâna sa să transcrie actul.

În cazul art. 285 însă un asemenea raționament nu-și poate avea locul de oarece transcrierea se face *din oficiu* și de oarece, de altă parte, în marea majoritate a cazurilor, copii cari au drept la această treime sunt minori.

c) Art. 285 spune formal că averea imobiliară trece în proprietatea copiilor din momentul transcrierii cu rezerva dreptului de anulare instrăinărilor făcute în fraudă copiilor în intervalul de

¹⁾ Vezi Cas. II, 19 Martie 1913, *Curierul Judiciar* No. 45, 913.

²⁾ Trib. Neamț 16 Septembrie 1906, *Dreptul* No. 69/906 cu adnotația d-lui D. Alexandrescu.

la intentarea acțiunii până la transcrierea hotărârii. Acest articol presupune că soțul vinovat temându-se de rezultatul acțiunii de divorț și înainte ca divorțul să fie definitiv terminat, s'a grăbit să înstreineze averea imobilă, și dacă într'un asemenea caz copii pot anula instrăinarea când va fi fraudă, prin a fortiori o pot cere în cazul când divorțul a rămas definitiv.

Mă explic: Acel care cumpără un imobil dela un soț care se găsește în proces de divorț ar putea invoca în dovedirea bunei sale credințe faptul că divorțul nu eră terminat, deci căsătoria nu eră desfăcută și eră foarte eu puțință ea soții să se impace, să nu insecie hotărârea la oficiul de stare civilă și deci copii să nu dobândească nici un drept. Pe câtă vreme în cazul când divorțul a fost terminat, dreptul copiilor este definitiv câștigat și deci cumpărătorul pe care l-am presupus că știa despre existența divorțului, existența copiilor și a averii, nu mai poate fi de bună credință.

Ce se va în amlă în cazul când nu s'au indeplinit formalitățile și publicațiunile prevăzute de text?

De vreme ce legea nu stabilește o sancțiune, nu putem crea noi vre-una. Nu se va putea susține deci că în lipsa acestor publicațiuni acțiunea de divorț ar fi nulă sau că copiii ar perde dreptul lor la o treime¹⁾.

Din cele de mai sus rezultă cum vedem că interesele copiilor sunt lăsate la discrețiunea soților cari de comun acord pot ascunde averea ce au și pot astfel lipsi pe copii de dreptul lor. Desigur că nu vor fi multe cazurile de asemenea natură, dar totuși pot fi și datorită legiuitorului eră să le preîntâmpine.

Ar fi putut legiuitorul bunioară să *oblige* pe tribunal ca *din oficiu* să intrebe pe soți dacă au sau nu copii și avere—așa de exemplu cum este obligat judecătorul de ocol să propună pacea—și să edicteze o pedeapsa severă contra soților care s'ar fi constatat că au ascuns adevărul.

6. *De care avere este vorba în art. 285? De cea pe care soțul o are în momentul intentării acțiunii de divorț, sau și de cea pe care o dobândește până în momentul înscrierii divorțului?*

Intră în prevederile art. 285 și alte venituri, cum ar fi leafa, onorariile, etc.?

Este cred în afară de orice îndoială, că ceiace a voit legiuitorul a fost ca dreptul copiilor să se exercite asupra întregii averi a soțului vinovat, independent dacă această avere a fost sau nu

declarată în acțiunea de divorț și chiar în tot cursul procesului de divorț. Dovadă că este așa, e că art. 285 dă drept procurorului «să întindă cererea de transcriere și asupra imobilelor cari ar fi fost omise în cererea de divorț».

Nici o discuțiune nu incupe, cum am văzut mai sus, în cazul când în timpul procesului de divorț și înainte de definitivă lui terminare, instanța este sesizată despre existența copiilor și a averii soțului vinovat. În acest caz judecata va acorda negreșit copiilor dreptul lor. Știm însă că divorțul este definitiv terminat numai dacă s'a înscris la Oficiul de stare civilă în cele 2 luni dela rămânerea hotărârii definitive, și atunci chestiunea este dacă în această treime convenită copiilor trebuie să intre și averea pe care soțul vinovat ar dobândi într'un mod oarecare, prin cumpărare sau succesiune de ex. în intervalul de la rămânerea hotărârii definitive până la înscrierea la Oficiul stărei civile.

Socotese că și asupra acestei averi copiii au drept, pentru următoarele motive:

a) Dacă legiuitorul ar fi voit ca dreptul copiilor să nu se exercite decât asupra averii arătate în cursul instanței de divorț, ar fi trebuit să o spună, fiindcă legiuitorul știa că prin excepție la regula generală, divorțurile nu iau sfârșit prin hotărârea judecătorească ci prin înscrierea la oficiul stărei civile.

b) Dovadă că legiuitorul nu s'a condus numai de ceea ce se petrece în instanța de divorț este că a dat, cum zice, drept procurorului să întindă transcrierea și asupra averii omise de soțul reclamant în cererea sa.

c) A da o altă interpretare, ar însemna să protejăm pe soțul vinovat, adică tocmai pe acela pe care legiuitorul a voit să-l pedepsească, în dauna copiilor, pe cari legiuitorul a voit fără îndoială să-i avantajeze.

Și dacă am presupune că soțul vinovat n'a avut nicio avere până în momentul când hotărârea de divorț a rămas definitivă, dar a dobândit prin succesiune o avere, eu câteva zile înainte de înscrierea hotărârii la oficiul de stare civilă, ar însemna că copiii să nu mai poată dobândi nimic din această avere²⁾.

În ce privește chestiunea dacă alte venituri, leafa, onorariile, etc., intră în prevederile legii, cred că nu, fiindcă legiuitorul nu s'a putut gândi decât la averea *reală* și nu la câștiguri întâmplătoare.

EM. DAN

(Va urma)

¹⁾ Vezi Cas. II, 17 Aprilie 1912, *Dreptul* 38/912, Trib. Neamt, 16 Septembrie 1906, *Dreptul* 69/906, Alexandresco, *Dreptul* 69/906 i vol. II ed. II, p. 198. C. Buc. II, decizia No. 58/911 nepubl. (Procesul Assan).

²⁾ Vezi C. Galați II, 2 Martie 1912 *Curierul Judiciar* 47, 912.

INALTĂ CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 7 Maiu 1913

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Elisabeta Zamfirescu cu Ștefana G. Marinescu ș. a.

Competența secțiunilor Curții de apel — Dacă repartiția apelurilor are vreun caracter atributiv de competență — Ipotecarea imobilului dotal. — Obligația celui ce contractează cu o femeie dotată, de a supraveghea întrebuințarea banilor. — Când încetează asemenea îndatorire.

1. Secțiunile unei Curți de apel, având o egală competență de a judeca apelurile deferite acelei Curți, repartiția lor de către Primul-prezident, potrivit art. 26 din legea de organizare judecătorească, este o măsură de administrațiune interioară a Curții, fără caracter atributiv.

2. Deși este adevărat că cei ce contractează cu femeia dotată în cazurile în cari legea autoriză înstreinarea sau ipotecarea imobilului dotal, sunt datori să supravegheze întrebuințarea la destinațiune a banilor dați femeii, totuș se admite însă că o asemenea îndatorire încetează atunci când este imposibilitate de fapt de a se face acest control, cum ar fi în cazul călătorei sănătăței și întâmpinării cheltuelilor de toată ziua.

Decizia 344/913. — Casată după recursul făcut de Elisabeta Zamfirescu, decizia Curții de apel din București s. III, No. 61/910, dată în proces cu Ștefana G. Marinescu ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Giuvăru;

Pe d-nii avocați C. A. Panaitescu și D-r Vișoiu-Cornățeanu, în dezvoltarea motivelor de recurs; și

Pe d-l avocat N. Durma, în combateri.

Deliberând,

Asupra motiunii I de recurs :

«Violarea art. 11°, 111 bis Pr civ și a dispozițiilor din legea de organizare judecătorească pentru repartizarea judecăților (art. 26) cu exces de putere.

«Onor Curtea de apel secția III a conexas apelul făcut de Elena Marinescu contra sentinței Trib Ilfov s III, cu No. 101/9 8, repartizat la acea secțiune, cu apelul făcut de G. Constantinescu contra aceleiași sentințe și cu apelul făcut de Elena V. Marinescu, contra sentinței Trib. Ilfov s. III c. c. No. 311/9 9, ambele aceste din urmă apeluri repartizate la onor. Curtea de apel secția II. Apelanta Elena V. Marinescu înainte de orice dezbateri asupra fondului retrăgându-și apelul contra sentinței No. 101/9 8, Onor Curtea de apel s. III nu avea căderea să judece celelalte două apeluri repartizate la s. II, căci cauza care dăduse loc la conexitate prin retragerea apelului, cu care era sesizată, celelalte apeluri, urmau să fie judecate de Curtea de apel s II care era singură sesizată și competentă prin ordinea repartizării. Cu toată opunerea noastră formală, Onor Curte de apel reține judecata pentru apeluri ce nu îi erau repartizate pe simplul motiv că s'au făcut acte de procedură și s'au rezolvat incidente. Or, actele de procedură făcute prin caracterul lor, nu sunt atributive de jurisdicțiune, iar singurul incident ridicat

de noi privitor la anularea actului de paupertate de care se servea apelanta, nu prejudeca chestiunea competenței care este de ordine publică».

Având în vedere decizia Curții de apel din București s III, No 61/910 din care se constată că în contra sentinței Trib Ilfov No 101/9 8, prin care s'a admis prima acțiune în anularea actului de împrumut cu ipotecă dintre Elena Marinescu și Ch Constantinescu, s'a făcut două apeluri: unul de Elena Marinescu, la 21 Aprilie 1908, repartizat la secțiunea III, altul de Gh. Constantinescu, la 5 Maiu 1908, repartizat la secțiunea II; că, în urmă Elena Marinescu, la 29 Maiu 1909, introduce apel și în contra sentinței aceluiași trib No. 311/9 9, prin care i s'a respins ca nesustenută a doua acțiune pentru anularea aceluiași act de împrumut cu ipotecă, apel repartizat la secțiunea II; că din cauza conexității lor, apelurile dela secția II au fost trimise la secția III, investită cu judecarea primului apel din 21 Aprilie 1908; că în urma conexării, Elena Marinescu, retrăgând apelul repartizat la secțiunea III și această secțiune rămânând să judece numai apelurile ce îi fuseseră trimise de secțiunea II, recureata Elisabeta Zamfirescu a cerut retrimitea lor la secțiunea II, unde au fost la introducerea lor repartizate, pe motiv că prin retragerea apelului dela secțiunea III, a dispărut cauza, care a atras la această secțiune judecarea celorlalte două apeluri, iar Curtea de apel a respins cererea ca tardivă, de oarece, în urma conexării, s'au făcut acte de procedură și rezolvat alte incidente de către secțiunea III-a;

Considerând că secțiunile unei Curți de apel, având o egală competență de a judeca apelurile deferite acelei Curți, repartiția lor de către Primul-prezident, potrivit art. 26 din legea de organizare judecătorească, este o măsură de administrațiune interioară a Curții, fără caracter atributiv de competență;

Că, în speță, secțiunea III a Curții de apel, respingând declinatorul de competență și cererea de a se retrimite la secțiunea II cele două apeluri rămase de judecată după retragerea apelului introdus la acea secțiune, n'a violat dispozițiunile art. 110, 111 bis pr. civ și 26 din legea organizării judecătorești și n'a săvârșit nici un exces de putere, așa că primul motiv de recurs este neîntemeiat

Asupra motivelor I și III de recurs :

II Violarea art. 96°, 973, 1173, 1175 12 1, 1776 al. 1 și 721 pr. civ. Asupra primei acțiuni pornite de d-na Elena V. Marinescu pentru anularea actului de ipotecă înscris sub No. 6 78/91, ca fiind fără cauză, s'a judecat în mod definitiv prin sentința Trib. Ilfov s III No. 101 din 1908, că acest act rămâne valabil față de subrogata d-na Zamfirescu de oarece dânsa a primit subrogațiunea pe baza unui act autentic, înscris în registrele Trib și pe temeiul art 1175 Cod civ, nu i se poate opune contra înscrisul privat dintre debitoare și creditorul G. Constantinescu. S'a judecat prin urmare în mod definitiv între aceleași părți: 1) că actul de ipotecă în ce privește pe d-na Zamfirescu are drept cauză, cauza exprimată în act: primirea banilor ca împrumut pentru căutarea sănătăței; 2) că contra-înscrisul, care substituie o altă cauză, nu este opozabil d-nei Zamfirescu; că d-na Zamfirescu, a fost de bună credință în când s'a subrogat pentru 4600 lei în creanța de 11500 lei. În a doua acțiune intentată de d-na Marinescu pentru anularea aceluiași act de împrumutare pe motiv de dol și de fraudă la lege, reclamanta s'a servit ca singură dovadă tot de contra-înscrisul privat menționat mai sus. Am opus sentința No 101/9 8 care hotărîse definitiv că acel contra-înscris nu are nici o putere față de d-na Zamfirescu și am susținut că independent de aceasta, simulațiunea frauduloasă dintre d-na Marinescu și Constantinescu nu poate păgubi terților de

bună credință Onor Curtea nu ține seamă de autoritatea lucrului judecat și în fond confundând dolul și fraudă cu simulațiunea frauduloasă, atribue și acesteia efectele nulității celor dintâiu cauze de viciu al consimțământului, față de cei de al treilea Or, în drept, dolul și simulațiunea frauduloasă produc efecte cu totul deosebite în ce privește pe terții de bună credință.

III «Omissioni esențială și nemotivare. Am obiectat înaintea Curței că contra-inscrisul semnat de G. Constantinescu ne fiind datat nu poate fi opus d-nei Zamfirescu, Onor Curte nu se pronunță asupra acestui motiv de apărare esențial în cauză, de oarecă dacă contra-inscrisul este ulterior subrogațiunii el nu poate vătăma în nici un caz drepturile celor cari au contractat anterior cu una din părțile ce l-au semnat».

Având în vedere că Curtea de apel constată prin deciziunea supusă recursului că Elena Marinescu căsătorită sub regimul dotal, a cerut și obținut dela trib. autorizațiunea de a se împrumuta cu ipotecă asupra imobilului său dotal, pentru căutarea sănătății și alimente; că în baza acestei autorizațiuni, prin act autentic, și înscris la trib. Ilfov Secția Notariatului sub No. 608/901, Gh. Constantinescu împrumută Eleni Marinescu 11500 lei cu ipotecă asupra imobilului dotal și imediat subrogă pe recurenta Elisabeta Zamfirescu în această ipotecă pentru 4600 lei; că deși ipotecarea imobilului dotal a fost autorizată pentru căutarea sănătății și alimente, Gh. Constantinescu și Elena Marinescu, au contravenit la jurnalul Trib. de autorizare înțelegându-se — înțelegere constatată printr'un contra-inscris sub semnătură privată și nedatat — ca creditorul să construiască pe locul dotal al debitoarei două corpuri de casă de o valoare egală cu suma prevăzută în actul de împrumut cu ipotecă pe care Gh. Constantinescu, declară în contra-inscris că nu a numărat-o la facerea ipotecei; că Gh. C-tinescu, neexecutând decât o parte din construcțiuni. Elena Marinescu cheamă în judecată pe numitul creditor și pe subrogata Elena Zamfirescu pentru anularea ipotecei ca fiind făcută fără cauză acțiune admisă de tribunal Ilfov secția III ca întemeiată numai față de Gh. Constantinescu prin sentința No. 101/908; că pe când această acțiune era pendinte în apel la Curte, Elena Marinescu, introduce o a doua acțiune cerând anularea aceleiași ipotecei pentru dol și fraudă la art. 1253 codul civil, acțiune respinsă ca nesustinută prin sentința No. 311/99 a aceluiași trib.; că această sentință fiind asemenea apelată, Elena Marinescu, apelanta, declară la Curte că înțelege să se judece numai în această de a doua acțiune și că renunță la apelul făcut contra sentinței No. 101/908, iar Curtea de apel, prin decizia atacată cu recurs a anulat pentru dol și fraudă la lege actul de ipotecă dintre Elena Marinescu și Gh. Constantinescu și, pe cale de consecință, a anulat și subrogațiunea dintre Gh. Constantinescu și Elisabeta Zamfirescu precum și actele toate de urmărire și ordonanța de adjudecare prin care Elisabeta Zamfirescu a devenit adjudecatara imobilului dotal pe temeiul menționatei acte;

Având în vedere că pentru a decide astfel, Curtea de apel motivează că Gh. Constantinescu s'a făcut complicele Eleni Marinescu spre a fraudă legea, de oarece știa bine că banii ce împrumută nu avea să servească nici la căutarea sănătății, nici la alimente; că odată anulată ipoteca lui Gh. Constantinescu este nulă și subrogațiunea Elisabetei Zamfirescu care nu putea dobândi mai multe drepturi decât avea Gh. C-tinescu însuși; că dacă s'ar menține subrogațiunea ar fi să se permită în mod indirect fraudă la lege, căci Gh. Constantinescu a putut foarte bine să facă subrogațiunea în scopul de a acoperi această fraudă; că, însă, Curtea de apel, nu constată dacă și Elisabeta Zamfirescu a participat la fraudă dintre Elena Marinescu și Gh. Constantinescu;

Considerând că deși debitoarea Elena Marinescu a susținut existența unui dol din partea creditorului Gh. Constantinescu spre a o face să consimtă la ipotecă, însă din contra-inscrisul invocat de dânsa și pe care Curtea de apel îl ia de bază a deciziunii sale, rezultă că debitoarea de conveniță cu creditorul, au simulat adevărata cauză a ipotecei în scopul de a eluda legea care nu permite ipotecarea imobilului dotal pentru a se face construcțiuni noi. Că dar nu poate fi vorba în speța de dol, adică de o cauză de viciuare a consimțământului și deci de o nulitate care să poată avea efecte și față de terții, ci de o simulațiune concertată de comun acord între Elena Marinescu și Gh. Constantinescu pentru a ascunde cauza ipotecei și eluda legea;

Considerând că contra-inscrisul secret intervenit între Elena Marinescu și Gh. Constantinescu, din care reese simulațiunea frauduloasă concertată de comun acord de aceste părți pentru a ascunde cauza ipotecei și a eluda legea, nu poate fi opozabil subrogațiunii Elisabetei Zamfirescu care a tratat cu Gh. Constantinescu în vederea actului mărturisit adică a actului de ipotecă, întrucât în materie de simulațiune se consideră ca terții și toți achizitorii de drepturi cari au tratat cu părțile în urma actului simulat, aceasta în vederea necesității de a se garanta siguranța rațiunilor sociale;

Că prin urmare, Curtea de apel, anulând subrogațiunea în parte în actul de ipotecă consimțită Elisabetei Zamfirescu de creditorul Gh. Constantinescu și pentru aceasta întemeindu-se pe contra-inscrisul secret intervenit numai între Elena Marinescu și Gh. C-tinescu, a violat dispozițiunile art. 1175 din codul civil;

Considerând că nu are nici o valoare și nu poate schimba soluția cauzei motivul invocat de Curtea de apel pentru a declara opozabil Elisabetei Zamfirescu contra-inscrisul în discuțiune, că a neglijat de a se informa dela debitoarea Elena Marinescu asupra cauzei reale a ipotecei mai înainte de a consimți la subrogațiunea de oarecă chiar în teoria după care cei ce contractează cu femeia dotală în cazurile în care legea autoriză înstrăinarea sau ipotecarea imobilului dotal sunt datori să supravegheze întrebuințarea la destinațiune a banilor dați femeii se admite că această îndatorire încetează atunci când este imposibilitate de fapt de a se face acest control, cum ar fi în cazul căutării sănătății și întâmpinării cheltuielilor de toată ziua, motiv pentru care trib., care a autorizat în speța ipotecarea a dispensat expres pe Gh. Constantinescu de a supraveghea întrebuințarea banilor împrumutați Eleni Marinescu;

Că prin urmare, recursul fiind întemeiat din acest punct de vedere, câtă să fie admis, fără a fi nevoie ca această înaltă Curte să cerceteze și să se pronunțe și asupra autorității lucrului judecat invocat printr'unul din aceste motive de recurs.

Pentru aceste motive, casează pentru motivele II și III, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 2 Noiembrie 1912

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Iosif Ghetzler cu Simon Avram

Cambii. — Acțiune în restituirea lor. — Lipsă de cauză. — Dovedire. — Martori și prezumțiuni. — Admisibilitate.

Într'o acțiune pentru restituirea unor cambii, ce fuseseră date ca garanție pentru niște sume avansate, pentru construirea unor magazii, este admisibilă proba cu martori și prin prezumțiuni, spre a se stabili că acele polițe se dețin fără cauză, prin faptul că persoana care le primise ca garanție s'a folosit de acele magazii

time de 5 ani ca chirie în contul su nelor avansate și garantate prin cambile a căror restituire se cere *).

Decizia No. 446/912.—Respins recursul făcut de Iosif Ghetzler, contra sentinței Trib. Botoșani No. 25/912, dată în proces cu Simion Avram.

Curtea,

Ascalfând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier D. G. Tăzlaşanu;

Pe d-l avocat P. Sadoveanu, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați L. Holoney și N. Durma, în combateri.

Deliberând.

Asupra motivului de casare:

«Violaarea art. 1191 din codul civil și a principiului că convențiile civile chiar când sunt examinate de instanțele comerciale nu se pot dovedi decât conform codului civil. În acțiunea intentată contra mea pentru restituirea unor cambii s-a susținut că acele cambii, de și date în schimbul sumei le 2000 lei, totuși nu erau în mâinile mele decât ca o garanție dată mie de către intimat, întrucât între noi se încheiasse convenție ca dânsul cu acei bani să construească pe terenul său niște magazine pe cari apoi eu să le iau cu chirie în contul celor 2000 lei, valoarea cambior și că de fapt eu având în locațiune acele magazine, timp de câțiva ani, cambiele au rămas în mâinile mele fără cauză întrucât suma s'a acoperit cu valoarea chiriei magazinelor. Tribunalul pentru a stabili, atât convenția cât și stingerea datoriei de 2000 lei, ca reprezentând chiria magazinelor ce nu i ar fi fost închiriate, se bazează pe depuneri de martori și prezumpțiuni, care nu sunt admisibile în speță

«Prin aceasta instanța de apel violează textele citate și săvârșește un înverdat exces de putere»

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că recurentul Iosif Ghetzler a făcut apel contra căruia de judecată a judecătorei ocolului l lași No. 125/904, prin care a fost obligat să restituie lui Simion Avram trei cambii în valoare de 1498 lei, ca deținători fără cauză și Trib Botoșani, ca instanță de trimitere, judecând din nou afacerea prin sentința No. 25/912 a respins apelul ca nefondat pe motiv că din diferite prezumpțiuni și din depunziunile martorilor admise după cererea intimatului se stabilește că acele polije se dețin de Iosif Ghetzler, fără cauză, fiindu-i date de intimat numai ca garanție pentru construirea unei magazii de care recurentul s'a folosit timp de cinci ani în contul banilor ce avansase pentru construirea lor;

Având în vedere că acțiunea e intentată de intimatul Simion Avram recurentului Iosif Ghetzler fiind de natură comercială probele ce se puteau administra de părți în susținerea pretenziunilor lor sunt cele prevăzute de codul comercial;

Considerând că după art 46 din acel cod, obligațiunile comerciale și liberațiunile se probează și cu martori oricâteori autoritatea judecătorească ar crede că trebuie să admită proba testimonială, și aceasta, chiar în cazurile prevăzute de art. 1191 din codul civil;

Considerând că în speță, fiind vorba de restituaerea unor cambii pe care intimatul a susținut la instanțele de fond că au fost date recurentului ca garanție, pentru sumele ce i-a avansat spre a construi o magazie, care au fost ocupate de acesta ca chirieș pe timp de cinci ani. în contul sumelor avansate și garantate prin cambile a căror restituire se cere, rezultă că tribunalul, constatând că afacerea este de natură comercială și

admițând proba cu martori pe baza art 46 din codul comercial în dovedirea acestui fapt, a uzat de facultatea ce i acordă prin acest articol, conform principiilor mai sus spuse și prin urmare, judecând astfel n'a violat art. 1191 din codul civil;

Că, dar motivul de casare nefiind fondat, recursul câtă să fie respins;

Pentru areste motive, Curtea respinge recursul, etc.

Judecătoria ocolului rural Budești-Arges

Audiența dela 9 Septembrie 1913

Nicolae T. Budoiași cu Ion Mihalache

Furt. — Lipsa elementelor delictului. — Absolvire. — Dreptul instanțelor judecătorești a statua asupra despăguburilor civile. — (Art 11 și 187 pr. pen.).

1) *Faptul unei persoane de a cosii fânul de pe un loc ce pr tinde că este al său, nu constituie delictul de furt, întrucât îi lipsește elementele furtului, adică intențiunea de a-și însuși pe nedrept lucrul altuia.*

2) *Art. 11 și 187 pr. pen. impune obligațiune tribunalelor corecționale, chiar în caz de absolvire, dacă partea vătămată ia concluziuni în instanță, să statueze asupra despăguburilor civile.*

Judecata.

Asupra acțiunii publice în care Nicolae T Budoiași este inculpat că a furat fânul de pe un șfert de hectar al locuitorului Ion Mihalache;

Având în vedere că în procesul verbal al șefului de post al comunei respective și din depunerile martorilor audiați astăzi conform art 153 pr. penală se constată în fapt că încă de la 1888 cu act de donație Ion Mihalache partea civilă, a posedat locul de pe care s'a cosit fânul de inculpat până în vara anului 1913 când inculpatul l-a cosit și ridicat după acel loc;

Având în vedere că inculpatul susține că a cosit acest fân în baza titlului său de proprietate, care titlu prezentat în instanță este o cumpărare de drepturi successorale dela Gheorghe Budoiași;

Inculpatul pretinde că locul pe care a cosit fânul nu la posedat până în vara anului acestuia dar el face parte din dreptul succesoral cumpărat;

Considerând că în cazul acesta faptul nu poate fi calificat furt, întrucât nu întrunește toate elementele cerute de art. 306 cod. penal, n'r'adevăr inculpatul nu a avut cugetul de a-și însuși pe nedrept lucrul altuia;

El a crezut că lucrul este al său, căci donatorul către partea civilă era rudă cu vânzătorii către dânsul de drepturi successorale și pretinde că acel loc se stăpânește pe nedrept de partea civilă, întrucât donatorul nu avea drept să-l vândă fiind indiviz cu vânzătorii săi;

Că astfel fiind lucrurile rezultă că inculpatul a voit numai să-și facă singur dreptate El nu a mai recurs la oficiul Justiției în caz de opunere de către partea civilă;

Considerând că fapta sa este antisocială dar nu este pedepsită de nici un text de lege și deci urmează în baza art 10 al. II să fie absolvit;

Având în vedere că art. 11 și 187 pr. penală impune obligațiunea Tribunalelor corecționale dacă partea vătămată a luat concluziuni în instanță să statueze asupra despăguburilor civile;

Obiecțiunile jurisprudenței și doctrinei că în sistemul acesta reclamantul ar lua todeauna calea penală scutită de timbru și unde citirea se face din oficiu nu sunt fondate întrucât în primul rând, dacă se trimite partea vătămată la tribunalele civile se calcă un text precis de lege, iar în al doilea rând nu este tentată partea civilă să ia calea penală, când este sigură că nu va avea loc o condamnare. În instanța penală se dă toată atențiunea acțiunii publice și dacă inculpatul nu va fi condamnat partea civilă va risca mult căci daunele vor fi foarte reduse;

Procedura civilă prevede o sumă de mijloace de pro-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 8/913, pag. 96.

bațiune a pagubelor care în mare parte nu se aplică într-o acțiune penală ;

În afară de acestea, la Judecătorii de ocoale până la 300 lei acțiunea și procedura e gratuită ;

Considerând că dreptul de proprietate al reclamantului este bine stabilit prin posesiunea dela 1888 până la 1913 cu just titlu și bună credință ;

Considerând că din mărturisirea părătului, din actele din dosar și depunerea marturilor se stabilește că Ion Mihalache a fost păgubit cu fânul după un sfert de hectar de pământ ;

Pentru aceste motive judecata hotărăște, etc

Judecător, (s) Dem G. Theodorescu

Curtea de apel din Bruxelles

— 28 Aprilie 1913 —

Testament olograf. — Unitate de context. — Art. 970 C. civ. fr. (art. 859 C. civ. rom.).

Un testament olograf nu are nevoie de a fi redactat fără întrerupere, dintr'un singur context și într'un timp mărginit. El poate fi scris în mai multe zile, fiind suficient ca să îndeplinească formalitățile prescrise de art. 970 C. civ. (859 C. civ. rom.), cu toate că aceste formalități au fost îndeplinite în mod succesiv¹⁾.

OBSERVAȚIE — Punctul judecat prin decizia de mai sus este constant atât în doctrină cât și în jurisprudență. Testatorul nu este, în adevăr, obligat a-și redacta testamentul olograf fără întrerupere, *uno contextu, uno eodemque tempore*, în aceeași zi și sub aceeași dată, căci el trebuie să aibă timpul necesar spre a se gândi și a-și scrie testamentul său, mai ales atunci când acesta este lung și autorul lui nu este sănătos. Vezi D. Alexandrescu, *Dreptul civil roman*, tom. IV, partea II, p. 44 și 60 (ed. a 2-a) precum și numeroasele autorități citate acolo.

N. R.

Tribunalul civil din Anvers

— 4 Mai 1912 —

Testament olograf. — Data eronată a acestui testament. — Completarea ei prin elementele trase din testament. — Art. 970 C. civil fr. (859 C. civ. rom.).

Data unui testament olograf, în caz de omisiune sau eroare, poate fi completată în toate părțile sale prin elementele trase din testament²⁾.

OBSERVAȚIE. — Acest punct este constant atât

¹⁾ Soluție identică a aceleiași Curți (20 Mai 1829), *Pasivisie belge*, anul 1829, p. 182.

²⁾ Soluție identică a aceluiași tribunal (20 Noembrie 1879). *Belgique judiciaire* din 1880, p. 505.

în doctrină cât și în jurisprudență. Vezi D. Alexandrescu, tom. IV, partea II (actualmente sub presă), p. 60 și autoritățile citate acolo. Cu toate acestea, Curtea din Toulouse (12 August 1824) a anulat un testament astfel datat: «1 Noembrie o mie opt nouăsprezece» (lipsea cuvântul *sule*). Vezi Planiol, III, p. 640, nota 1 (ed. a 5-a) și Alexandrescu *loco supra cit.*

N. R.

Curtea de apel din Bruxelles

(11 Ianuar 1913)

Testament olograf. — Semnătură. — Parafă. — Scrierea testamentului cu plumbul. — Art. 970 C. civ. fr. (859 C. civ. rom.).

Parafa nu este un element indispensabil al semnăturii unui testament olograf.

Acest testament poate fi scris cu plumbul, și întrebunțarea plumbului, în locul cernelei, nu dovedește că este vorba în specie de un simplu proiect¹⁾.

OBSERVAȚIE. — Ambele puncte decise prin hotărârea de mai sus sunt constante atât în doctrină cât și în jurisprudență. Vezi, în privința lipsei parafei, D. Alexandrescu, tom. IV, partea II (sub presă), p. 47, iar în privința materiei cu care testamentul olograf poate fi scris, vezi acelaș tom, p. 44, unde se arată că testamentul olograf poate fi scris nu numai cu cerneală, după cum se obișnuiește, ci cu ori-e materie, de exemplu: cu plumbul (epr. Planiol, III, 2693), cu crida, cu sânge, cu cărbunele, cu diamantul pe sticlă, cu vârful unui cuțit sau altui instrument, etc.

S'a decis că singurul fapt că un testament olograf poartă o scriere cu plumbul, făcută în mod prealabil și acoperită în urmă cu o scriere cu cerneală, nu poate fi o cauză de nulitate, de câte ori nu se stabilește că scrierea cu plumbul nu emană dela testator, nici că ea este opera unei mâne străine. C. Caen, *Pand. Périod. și Sirey*, 1909, 2, 166; *Dreptul* din 1909, No. 76, p. 608 (cu nota d-lui S. Rădulescu).

N. R.

¹⁾ Soluție identică a aceleiași Curți (1 April 1878). *Pasivisie belge*, 1879, II, p. 22 și *Belgique judiciaire* din acelaș an, p. 537.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurrentul Anton I. P. Radu, prin d-l avocat C. Pavlăde.
Intimatul Marin I. Guță ș. a., prin d-l avocat Grigorescu.

*Partagiu. — Partagiul unor bunuri între

coproprietari. — Modul cum se face acel partagiu, când între proprietari nu sunt minori, absenți sau interziși. — Dovada împărțelii. — Art. 730 c. civ.

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în *extenso* în numerile viitoare.

Redacția

I. După principiul pus în art. 730 c. civ., pentru împărțea bunurilor unei succesiuni, principiu aplicabil și împărțelilor de oricare alte bunuri, o împărțea se poate

face între proprietarii prezenți și majori, fără îndeplinirea vre-unei formalități, și numai atunci când sunt absenți, minori sau interziși, legea cere ca împărțea să se facă prin justiție;

Prin urmare, din momentul ce se stabilește că între coproprietarii unui izlaz nu sunt absenți, minori sau interziși, dovada împărțelii se putea face prin toate mijloacele, prin cari, după dreptul comun, se pot dovedi convențiunile în genere. (Cas. s. I, decizia No. 516, din 24 Septembrie 1913, prin care se casează sentința Trib. Romanaii No. 727/912).

Recurentul Bailea M. Florea prin d-l avocat M. Durma.
Intimatul D-tru G. Florea ș. a., prin d-nii avocați G. Barozi și Bănescu.

* Vânzare verbală. — Vânzarea unui imobil în mod verbal, și constatată acea vânzare prin o sentință judecătorească. — Data de când poate fi opozabilă terților asemenea vânzare. — Art. 722 și 723 pr. civ.

2. După art. 722 și 723 pr. civ., actele de instrăinare a proprietăților nemiscătoare sau a drepturilor reale ce se pot ipoteca, trebuie să fie transcrise și, până la transcriere, drepturile rezultând din acele acte, nu se pot opune celor d'al treilea cari au drepturi asupra bunului nemiscător chiar dacă au cunoștința de existența unor acte, exceptându-se cazurile de violență;

Prin urmare, vânzarea verbală a unui imobil, constatată printr-o sentință judecătorească, nu poate fi opusă unui terțiu care a cumpărat de bună credință același imobil dela același vânzător, decât dela data transcrierii hotărârii, căci hotărârea fiind în specie loc de act de vânzare, trebuie să fie transcrisă, pentru a fi opozabilă terților. (Cas. s. I, decizia No. 519 din 25 Septembrie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Tribunalului Argeș No. 496/911).

CASAȚIE S. II

Recurentul Vasile D. Popa, lipsă.
Ministerul Public prin d-l Procuror general Sc. Popescu.

Fals în acte publice. — Notar care antedatotează dovada de comunicare a unei hotărâri. — Existența intențiunii viclene și a prejudiciului. — Art. 124 c. penal.

1. Atestarea de notarul că actul de procedură a fost remis părții la o altă dată decât cea adevărată, făcută cu bună știință, exclude posibilitatea oricărei intențiuni legitime și cuprinde în ea însăși intențiunea vicleană de a denatură substanța actului.

Există prejudiciu atunci când prin antedatarea unui act de procedură de către agentul însărcinat cu pre-darea lui, opoziția părții devine tardivă și este respinsă ca atare. (Cas. II decizia penală No. 1797 din 11 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel Iași s. I, No. 566/913).

Recurentul B. Wealer prin d-nii avocați G. Barozzi și E. Economu.
Ministerul Public prin d-l Procuror general Sc. Popescu.

* Faliment. — Bancrută. — Independența acțiunii penale de cea civilă. — Art. 714 și 875 c. comercial.

2. Sentința comercială prin care se respinge o cerere de declarare în faliment a unui comerciant, nu împiedică trimiterea lui dinaintea instanțelor represive pentru fraudele ce i s'ar impută, întrucât jurisdicțiunea civilă este independentă de cea corecțională în materie de

faliment, conform art. 714 și 875 c. com. (Cas. II, de cizia penală No. 2057 din 1 Octombrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel Iași s. I, No. 38/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul d-r Baroneca, lipsă.
Intimatul Administrația financiară a Capitalei prin d-l avocat Para-chivescu.

Patentă. — Medic. — Inspector general sanitar. — Scutire de această dare.

1. Art. 15 din legea sanitară oprind pe inspectorii generali sanitari de a face clientela, rezultă de aici că ei nu pot fi impuși la patentă pentru exercițiul profesiei de medic. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 218 din 10 Iunie 1913, prin care s'a casat decizia Comis. de Apel din Capitală No. 6/913).

Recurenta Administria financiară Dâmbovița prin d-l avocat Parachivescu.

Intimatul Banca Măgurele Giurgiu din Găești, lipsă.

Patentă. — Bănci. — Sucursale. — Patentă fixă prevăzută în tabloul special. — Art. 4 al. 3 l. patentelor.

2. Prin Art. 4 al. 3 din legea patentelor se dispune că sucursalele băncilor se impun la patentă fixă clasa I, din tariful după populațiune. Această clasă nu poate fi alta decât cea prevăzută în tabloul special unde se cuprinde profesiunea de bancher și aceasta pe motiv că atât băncile cât și sucursalele lor sunt una și aceeași instituțiune. Dealtminteles este și imposibil de admis ca legiuitorul să fi voit a impune sucursalele la taxe deosebite, cu atât mai mult că prin lege singura deosebire ce a voit să se facă între bănci, case principale și sucursalele lor, este că pe cele din urmă le-a scutit de taxa proporțională după valoarea locativă. (Cas. III, decizia fiscală No. 246 din 12 Iunie, 1913 prin care s'a casat decizia comisiei de apel din jud. Dâmbovița No. 298/913).

NOTA. — În același sens, a se vedea și decizia fiscală Cas. III, 286 din 17 Iunie 1913 și Cas. III, 48 și 49 din 14 Maiu 1913. R. B.

Cererea de revizuire făcută de Carol Kurkă prin d-l avocat C. Ștefănescu.

Intimatul I. Morariu ș. a., prin d-l avocat Al. Teodorescu.

Revizuire. — Contrarietate de hotărâri definitive. — Condițiuni de admisibilitate. — Art. 301 și 304 pr. civilă și 31 l. Curții de Casație.

3. După dispozițiunile art. 301 și 304 din codul de procedură civilă, combinate cu cele ale art. 31 partea II alin. 4 din legea Curții de casație, pentru ca cererea de revizuire să fie admisibilă, trebuie ca ambele hotărâri definitive contrarii să fie date în una și aceeași cauză, între aceleași persoane și în aceleași calități, adică să existe elementele lucrului judecat. Prin urmare, este neadmisibilă cererea de revizuire pentru contrarietate de hotărâri definitive, când nu se dovedește că există identitate de obiect între prima și a doua judecată, (în speță, că pretențiunile cari au făcut obiectul hotărârii de a doua, a carei anulare se cere, derivă din aceeași comandă de furnituri care a făcut obiectul primei judecări.) (Cas. s. III, decizia No. 350 din 18 Septembrie 1913, prin care s'a respins cererea de a se revizui cartea de judecată No. 2939/903 a judec. ocolului IV București și sentința Trib. Ilfov s. comercială No. 627/908).